

18 Agosto, 2023

Crítica Festival de Torroella

Imma Merino

Una mica d'aquí i d'allà

Erika Grimaldi / Albert Guinovart

Auditori Espai Ter (Torroella de Montgrí), 16 d'agost

El primer cop que Albert Guinovart va escoltar en directe Victòria de los Àngeles va ser a Torroella, l'any 1984, mentre assistia a un curs de la pianista i pedagoga musical Maria Curcio. Temps després, va convertir-se en l'últim pianista que va acompanyar la soprano en els seus recitals: en deu anys, va procurar aprendre'n de la seva saviesa musical i de la capacitat comunicativa amb el públic. Guinovart ho va explicar en el concert d'homenatge a De los Àngeles que, amb la soprano Erika Grimaldi, va fer a Torroella amb motiu del centenari del naixement de la cantant pocs dies després del que, per la mateixa efemèride, va celebrar-s'hi a la memòria d'Alicia de Larrocha: dues grans ar-

Guinovart i Grimaldi, dimecres a Torroella de Montgrí ■ ROGER LLEIXÀ / FESTIVAL DE TORROELLA

tistes que, potser en part perquè eren dones, compartien aquella actitud discreta per la qual no es parla del "propi art": intèrprets compromeses amb la música.

Guinovart i Grimaldi van mantenir les peces anunciades en el programa, però van capgirar-ne absolutament l'ordre. En tot cas, l'ordre dels factors no devia alterar

substancialment el producte en la mesura que el programa estava concebut com una antologia possible de peces (i, amb aquestes, de compositors) que, entre tantes,

formaven part del repertori dels recitals de Victòria de los Àngeles: una cançó de Benedetto Marcello (*Il mio bel foco*) i una altra de Pergolesi (*Se tu m'ami*); una ària de Puccini (*Donde lieta usci*: Mimí va ser un dels seus

Albert Guinovart i Erika Grimaldi van homenatjar Victòria de los Àngeles a Torroella

grans papers) i una altra de Bellini (la ineludible *Casta Diva*), un *lied* de Brahms i un altre de Schumann; la deliciosa *Après un revê*, de Fauré; una "cançó negra" de Montsalvatge (*Canción de cuna para dormir a un negrito*) i una *tonadilla* d'Enric Granados (*El tra la la y el punteado*; dues àries de Verdi (l'última

Ave Maria, d'*Otello*) i, per rematar-ho abans de les propines, *Qual fiamma avea nel guardo... Stridono lassù*, de *I Plagiacci*, de Leoncavallo.

Això pel que fa a les peces que va interpretar Erika Grimaldi, soprano lírica de veu consistent, però que va semblar que no sempre s'enfilava lleugerament en els aguts, que així s'acostaven al crític. Guinovart, que es va concedir bastant protagonisme, va afegir-hi en solitari diverses obres lluint-se amb *Allegro de concert*, Op.46, de Granados. Amb *Tarantella napoletana*, de Rossini, i *Musica proibita*, de Gastaldon, tot va passar de manera agradable, però va poder intensificar-se la sensació que procuren tants de recitats de veu i piano que no aborden un "cicle de *lieds*" o obres d'un sol compositor o de relacionats: una mica d'aquí i d'allà, una certa selecció de grans èxits.